

ΒΟΤΑΚΙΜΟ

Ἡ Ἀρχή μου εἶναι ἡ γνώμη μου γιὰ τὴν ὁποία δὲν δίδω λογαριασμό κανενός.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Γιὰ ὅλη τὴν Ἑλλάδα κάθε 48
φύλλα Φρ. 5
Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ . . . 8

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

N. Γ. ΜΑΥΡΟΧΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΑΙΣ
ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΙΜΗ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟΥ
ΛΕΠΤΑ 10

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

«Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ».
Ἐξῆς ἑνὲα χρόνια ἀπέρασαν ἀφ' οὗτου ὁ Πατριάρχης καὶ Ἐθνομάρτυρας Γρηγόριος ἐξεφώνησε τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα τὴν φράσιν αὐτὴν μέσα εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ οἱ δρθόδοξοι τοῦ εὑρίσκοντο μέσα τὴν Ἐκκλησίαν μετ' ἐπισημὴν βοῆ ἐκράυγασαν· Ἄνασθήτω τὸ γένος! Ἀναστήτω ἡ Ὀρθοδοξία!

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ὁ Πατριάρχης ἐπροσκαλέσθηκε ἀπὸ τὸν Βεζύρην Βενδερλή Ἀλῆ καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ παλάτι του ὅπου εὑρε τοῦτον ὀργισμένον καὶ ἀφρισμένον ἀπὸ χολῆ σὰν τὴν τίγρι.

Ὁ Πατριάρχης εἶχε διαταχθῆ πρὶν νὰ ἐξομολογήσῃ τοῦ; δεσποτάδες ποῦ εὑρίσκοντο φυλακισμένοι γιὰ νὰ καταγράψῃ τὴν ἐξομολόγησίν των. γιὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Βεζύρης ἀγριωμένος τοῦ λέγει· εἶπέ μου τί ὁμολόγησαν οἱ φυλακισμένοι; . . . Ὁ Πατριάρχης ἐστάθωσε τὰ χέρια του, ἔρριξε τὰ βλέμματά του κατὰ τὴν γῆν καὶ ἔμεινεν ἄφωνος. Τότε ὁ Βεζύρης τοῦ λέγει· δὲν ὁμιλεῖς; πολὺ καλὰ . . . Ἄκουσε τί λέγει τὸ Κοράνιό μας.

«Ὁδηγήσαμε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον εἰς τὸν ὑποῦτου θέλει δείξῃ ἂν εἶναι εὐγνώμων ἢ ἀχάριστος. Καὶ ἄλλοῦ λέγει πάλιν· εἰτοιμάσαμεν ἀλύτους καὶ κουλούρια σιδερένια καὶ σιὰ ἀναμένειν». Ἐπειτα τοῦ λέγει μετ' ἐπισημὴν φωνῆ ὑπάρχει ἀκόμη ἔλεος γιὰ σὲ καὶ γιὰ τοὺς Δεσποτάδες ποῦ εὑρίσκονται εἰς τὰ δεσμά. Ἄς γίνουιν τούρκοι, ἂς ἐπιστρέψουιν εἰς τὸν Πατισάχ, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ λυτρώσω ὅλους ἀπὸ τὸν θάνατον. Τότε ὁ Πατριάρχης τοῦ ἀπήντησε· Ὅλοι τοῦ Θεοῦ εἴμεθα καὶ εἰς τοῦτον θέλουμε ἐπιστρέψῃ, δὲν λέγει ἔτσι τὸ ἴδιο Κοράνιό σας; Ὁ Βεζύρης τότε ἐφώναξε· θέλεις νὰ ἴδῃς ἂν ἔχω τὴν ἐξουσίαν νὰ σὰς

φρονέσω ἢ νὰ σὰς λυτρώσω; Καὶ ὁ Πατριάρχης τοῦ ἀπακρίθηκε μετὰ τὰ λόγια ποῦ ἀπάντησεν ὁ Ἰησοῦς μας Χριστὸς εἰς τὸν Πιλάτον, λέγοντας· δὲν ἔχεις καμμίαν ἐξουσίαν ἐναντίον μας ἂν δὲν σοῦ εἶναι δωσμένο ἄνωθεν. Τότε ὁ Βεζύρης Ἀλῆς ἐφώνησε σὰν δαιμονισμένος καὶ ἐξερρασε τρομεραῖς καὶ αἰσχροῖς βρισιαῖς ἐναντίον τοῦ Πατριάρχου, τῶν Δεσποτάδων, ὅλων τῶν δρθοδόξων καὶ τῆς Ὀρθοκείας μας, καὶ τέλος πάντων τοῦ λέγει· θὰ σὰς κρεμάσω! Ἐπειτα ἐκτόπησε ταῖς ἀπαλάμαις ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἔκραξε δύο χοντζάρηδες οἱ ὁποῖοι ἦλθον καὶ ἐμβῆκον εἰς τὸ δωμάτιον. Πηγαίνετε, τοῦ λέγει, γλήγορα καὶ εἰπέτε εἰς τοῦ; Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατριαρχείου νὰ ἐκλέξουιν ἄλλον Πατριάρχην. Τοῦτον θὰ τὸν κρεμάσω. ὄχι. . . σταθῆτε καὶ ἔπειτα ἀποτείνεται εἰς τὸν Πατριάρχην λέγοντάς του· γιὰ ὕστερη φορὰ σὲ ἐρωτῶ ὁμολογᾷς τὴν ἐξομολόγησιν τῶν φυλακισμένων; Ὁ Πατριάρχης ἀσκόθηκε ἐμμιμούνταν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὅταν ἐρωτᾶτο ἀπὸ τὸν Πιλάτον καὶ ἀπὸ τοῦ; Ἰουδαίους ποῦ τὸν ἐστάθωσαν. Τότε ὁ Βεζύρης ἐδιάταξε καὶ ἐφυλάκισαν τὸν γέροντα Πατριάρχην.

Ἐδιαδώθηκε ὅτι θὰ φουρμισθῇ ὁ Πατριάρχης καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι καὶ αἱ πλατεῖαις ἐγέμισαν ἀπὸ ὄχλο. Οἱ γιαιουδίνοι, ἡ Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι, τὴν ἡμέραν ποῦ ἔχουν οἱ δρθόδοξοι χριστιανοὶ Πάσχα, περιφέρονται μετ' ὅ,τι πλέον κουρελιασμένο φέρεμα ἔχουν, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐκείνου, ποῦ ἐκρέμωσαν τὸν Πατριάρχην, ἐφόρουν τὰ διαμάντια των καὶ τὰ λαχάρια των, καὶ πηγαίνοντας μαζί με τοῦ; Τούρκους ἐρεθίζανε αὐτοὺς ἐναντίον τῶν δυστυχισμένων Χριστιανῶν· ἔπειτα ἀπὸ ἕλιγο ἔγινε γνωστὸ, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς, ποῦ ἐναπόμειναν εἰς τὴν Σύνοδο, ἐχειροτονοῦσαν νέον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸν Βιγνέλιος τῆς

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

alla finestra d' una casa sita sulla grande «strada Giorgio». Appena che la processione avvicinava rimpetto della suddeta casa, fu visto il signor Coccorullo battere le palme con tanto entusiasmo, che pareva applausisse il risultato della processione. Ma no, non fu questa che gli ispirò tale entusiasmo. Causa di questo applauso fu uno sbaglio del capo-tamburo della banda della «Società Filarmonica» il quale diede, un colpo fuori di tempo mentre la banda suonava la marcia. Quell' applauso, fatto da un maestro di musica, per lo sbaglio di un solo suonatore ci diede a pensare che era una ironia, e tale veramente era. Il signor Coccorullo fu direttore della banda della «Società Filarmonica», ecco la vera causa della sua ironica azione. Col suo applauso da entusiasta intendeva forse attribuire lo sbaglio del capo-tamburo al maestro di musica e compositore signor Giannini, il quale da poco tempo dirige la banda della suddetta società. Se il signor Coccorullo pensava, od intendeva, attribuire il suo ironico applauso contro il maestro compositore signor Giannini, allora possiamo dirgli, che più e più di tali applausi avrebbe ricevuto durante il tempo che dirigeva la banda della Società Filarmonica.

Non pretendiamo essere critici musicali, ma come diletanti di musica possiamo dire, che da quanto il maestro di musica e compositore signor Giannini ottiene il Posto di direttore della banda della Società Filarmonica, si vede il vero progresso musicale degli bandisti. Non solo noi affermiamo la capacità del signor Giannini, ma pur'anco i signori maestri di musica e compositori del nostro paese i quali, come conoscitori d'armonia possono giudicare sul valore d'ogni maestro compositore, ed ogni artista musicale.

Una prova della nostra asserzione e quella dei S. S. maestri etc, sono le originali composizioni del signor Giannini, il quale fece i suoi studi nel Regio Liceo musicale di Bologna, ove ottiene il diploma di Maestro e Compositore.

Non intendiamo fare l'elogio del maestro signor Giannini, basta a dire che tutta la «Società Filarmonica» compresi i musicanti ed i S. S. maestri etc. del nostro paese, riconoscono alla persona del signor Giannini il vero maestro di musica, e compositore dotato di tutti i requisiti dell' arte.

Speriamo che alla prossima stagione estiva, durante la quale la banda della «Società Filarmonica» si farà sentire in Spianata, avremo bastante materia per fare veramente i dovuti elogi al maestro signor Giannini.

NICO MAVROCHI

Εἰς τὴν κυρὰ κοκκίνα ποῦναι σὰν προμαχῶνα.

Ὅταν, κυρούλα μου, (!!) βγαίνεις ἔς τὴν σ τ ρ ἄ τ α
 μὲ τέτοιο φούντωμα σὰν προμαχῶνα,
 σὰν ἀρχιστράτηγος, πὸ βιδ φουσατά,
 φαίνεσαι, εἰς ὄ γ ι α μου, παλῆν κοκκίνα.

Πάντα χαρούμενη χαμογελοῦσα,
 πάντοτε ἐλεύθερη σὰν μία τρυγὸνα
 τρέχεις δλοῦθενε μὲ τόσα λούσα,
 κ' εἶσαι τοῦ τύπου μας γνωστὴ κορώννα.
 Σὰν ξεκαρδίζεσαι κυρὰ, ἀπ' τὰ γέλια
 καὶ μοῦ κορδόνεσαι σὰν τὸ παγῶνι,
 ὡ' σὲ θαυμάζουνε πολὺὰ κοπέλια
 καὶ κάθε φίλος σου σὲ καμαράνει.
 Μηδὲ γεράματα, μηδὲ κ' οἱ κόποι
 ἐσὲ μποδίζουνε νὰ διασκεδάξεις,
 πολὺ σ' ἐπαίνεσαν καμπόσοι ἀθρώποι
 ὄντας περίφημη γιὰ νὰ τὰ βράξεις.
 Τζόγια, γνωρίζεσαι πὸ χίλια μιλια
 ὅτι σοῦ ἀρέσουνε τὰ φ ι γ ο υ ρ ὄ τ α,
 πλὴν ἐκρούσανε τὰ δυὸ σου γέλια,
 καὶ βάλ' τους ρίγανι, γρηὰ κοκκότα.
 Τῶρο παρήλθανε κείνα τὰ χροῖνα
 ποῦ ἀποδειχνόσουνε σὰν Ἀφροδίτη,
 ποῦ σοῦ ἐγελοῦσανε κείνα τ' ἀηδόνια
 ποῦ ἐσυχνοκάλουνε τὸ βράδυ σπίτι.
 Πλὴν κί' ἂν ἐγέρασε, σὺ δὲν ἀλλάξεις
 κάνεις σὰν νεῖονυφη, σὰν κοπελοῦλα,
 παίζεις καὶ χρίζεις, καὶ διασκεδάξεις
 τῶς τ' αὐγοτάραχο τῶγεις κοκκοῦλα.
 Ἀ' γαπημένη μου (!) μηλιά δροσάτη,
 παχειὰ κί' ἀνέμιαλη, γρηὰ μου χήνα,
 κοκκινόμαγούλη καὶ κοτσανάτη,
 εἶσαι περίφημη κομματάρχισα.
 Γι' αὐτὸ σ' ἀγάπησα καὶ σ' ἐπαινεῖω,
 καὶ στίχους σοῦκαμα νὰ μὲ θυμάσαι
 σ' τὸ λέγω ξάστερα, δὲν κολακεῖω,
 εἶσαι εἰς ἄ γ γ ε λ ο ς ὅταν . . . κοιμάσαι.
 Votre très humble moqueur
 Noir-Non

Τὴν ἐρχομένη Κυριακῇ, ἢ εἰς τὸ παράρτημα τῆς Τρίτης θὰ γράψουμε τὰ καλὰ ποῦ μᾶς ἔκαμαν οἱ συμπολιτευόμενοι βουλευταὶ μας καὶ κάτι ἄλλα ποῦ ἀφοροῦν τοῦς φτωχοῦς καὶ τὰ γιαιτρικὰ ποῦ τοῦς δίνουν.

ΕἰΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Νέος τις ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ διαμένων ἐνταῦθα φέρων ἀρίστας Συστάσεις καὶ κάτοχος πέντε γλωσσῶν, ζητεῖ θέσιν παρά τινι καλῇ οἰκογενείᾳ ὡς παιδαγωγὸς ἢ Γραμματεὺς παρά τινι ξενοδοχείῳ ἢ καὶ γραφικῇ τινι ὑπηρεσίᾳ παρά τινι ἐμπορικῇ ἢ δικηγορικῇ γραφείῳ. Πληροφορίαι ἐν τῷ Γραφείῳ μας.

Τυπογραφεῖον «Κάδμος»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Α1.Σ4.Υ1.φ5.0026